

ת"פ 49079/07/16 - מדינת ישראל נגד מוחמד אבו חדיר

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט דניאל טפרברג

ת"פ 49079-07-16 מדינת ישראל נ' אבו חדיר(עציר)

בעניין: מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רחל אהרונ

המאשימה

נגד

מוחמד אבו חדיר (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד מחמוד מוחמד

הנאשם

גזר דין

הנאשם, יליד 1995, הודה בעובדות כתב האישום המתוקן מיום 11.1.17, והורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות הבאות:

אישום ראשון:

ניסיון לתקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סע' 274(1)+(2)+(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

יידוי אבן או חפץ לעבר כלי תחבורה - עבירה לפי סע' 332א(א) לחוק.

אישום השני:

ניסיון הצתה - עבירה לפי סע' 448 סיפא + 25 לחוק.

האישום השלישי:

עבירות בנשק - עבירות לפי סע' 144(א) + (ב) + סע' 29 לחוק.

יריות באזור מגורים - עבירה לפי סע' 340א לחוק.

האישום הראשון

על-פי עובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, במהלך החודשים יולי עד אוקטובר 2014, בעקבות רצח הנער מוחמד אבו חדי'ר ז"ל, התקיימו הפרות סדר נרחבות בשכונת שועאפט בירושלים. בהתפרעויות השתתפו מספר רב של אנשים, שזהותם אינה ידועה למאשימה. במהלך ההתפרעויות נזרקו לעבר כוחות הביטחון בקבוקי תבערה, והושלכו זיקוקים ואבנים.

ביום 2.7.2014, השתתף הנאשם בהתפרעויות רבות משתתפים, בהן חלק מהמשתתפים היו רעולי פנים. הנאשם, בצוותא עם נאסר אבו חדי'ר (להלן: "נאסר"), יידה אבנים לעבר כוחות משטרה בשכונת שועאפט.

שבוע לאחר המתואר לעיל, יידה הנאשם בצוותא עם נאסר, אבנים לעבר הרכבת הקלה ממרחק של 20 מטרים, כאשר חלק מהאבנים פגעו ברכבת במהלך נסיעתה באזור שכונת שועאפט.

במעשיו המתוארים לעיל, יידה הנאשם אבן או חפץ לעבר כלי תחבורה, בנסיעה, באופן שיש בו כדי לסכן את בטיחותו של הנוסע בכלי תחבורה, או את מי שנמצא בקרבת כלי התחבורה, או שיש בו כדי לפגוע בכלי תחבורה בנסיבות שיש בהן כדי לעורר פחד או בהלה, וכן ניסה לתקוף שוטרים בנסיבות מחמירות.

בגין כך הורשע הנאשם בניסיון תקיפת שוטרים בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעי' 274(1)+(2)+(3) לחוק, ובעבירת יידו אבן או חפץ לעבר כלי תחבורה - עבירה לפי סעי' 332א(א) לחוק.

האישום השני

בין חודש אוגוסט לחודש אוקטובר 2014, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, בשעה 20:00 בערך, קשר הנאשם קשר ביחד עם נאסר ואדם נוסף, ליידות בקבוקי תבערה לעבר הרכבת הקלה.

שבוע לאחר מכן, בשעה 20:00, נפגש הנאשם בשנית עם נאסר ואדם נוסף, כאשר נאסר הביא עמו שישה בקבוקי תבערה. השלושה התמקמו באזור בניין אבראג' אל קודס, הסמוך לנתיב נסיעתה של הרכבת הקלה, והמתו לבואה. עם הגיעה, יידו השלושה כל אחד שני בקבוקי תבערה, ממרחק של עשרה מטרים לערך, לעבר הרכבת הקלה. חלק מבקבוקי התבערה פגעו ברכבת.

במעשיו אלה, יידה הנאשם בקבוקי תבערה לעבר הרכבת הקלה, וכן ניסה שלא כדין לשלח אש במזיד בנכס המשמש את הציבור.

בגין כך הורשע הנאשם בניסיון הצתה - עבירה לפי סעי' 448 סיפא + סעי' 25 לחוק.

האישום השלישי

בתחילת שנת 2015, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, הגיע הנאשם לביתו של נאסר. עם הגיעו, אמר נאסר לנאשם כי רכש נשק מסוג "קרלו" בתמורה ל- 4,000 ₪, והוא רוצה להראות לו את הנשק. השניים הלכו לכיוון מטע זיתים הנמצא במרחק של כ-500 מטר מביתו של נאסר. שם, הוציא נאסר את הנשק מתיק שנשא עמו, והשניים ירו בנשק מספר כדורים, כאשר נאסר יורה שבעה כדורים ואילו הנאשם יורה חמישה כדורים. במעשיו האמורים, החזיק הנאשם ונשא נשק, וכן ירה בנשק חם באזור מגורים ללא שהיה לו הסבר לכך.

בגין כך הורשע הנאשם בעבירות בנשק - עבירות לפי סעי' 144(א) + (ב) + סעי' 29 לחוק, ועבירת יריות באזור מגורים - עבירה לפי סעי' 340 לחוק.

ביום 19.3.2017 הובא הנאשם בפניו, והצדדים טענו לעונש.

טיעוני המאשימה לעונש:

ב"כ המאשימה הדגיש כי מעשי הנאשם בוצעו על רקע אידאולוגי, בתקופת גל פיגועים בירושלים. אין המדובר באירוע חד פעמי אלא ברצף של אירועים תוך ביצוע של מגוון עבירות, אשר תוכננו מראש. באשר לאישום הראשון, מדובר בעבירות אשר הופנו נגד נציגי החוק והרכבת הקלה, אשר מסיעה יום יום נוסעים רבים. ב"כ המאשימה טען שמתחם הענישה צריך לנוע בין 15 ל-30 חודשי מאסר. ב"כ המאשימה הפנה לגזר הדין מיום 15.3.17, בעניינו של נאסר, שהיה קטין בעת ביצוע העבירות, שם נקבע מתחם של 3 עד 15 חודשי מאסר, ועל הנאשם נגזרו 7 חודשי מאסר. בעניינו היות והנאשם היה בגיר בעת ביצוע העבירה, על המתחם להיות גבוה יותר.

בנוגע לאישום השני, הדגיש ב"כ המאשימה כי לא מדובר באירוע ספונטני, אלא אירוע מתוכנן מראש אשר בוצע בחבורה. לאור ההחמרה בפסיקה במקרים כגון דא, ביקש ב"כ המאשימה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 5 ל-9 שנות מאסר.

באשר לאישום השלישי, טען ב"כ המאשימה כי מתחם העונש ההולם בנשיאת נשק ובירי באזור מגורים, נע בין 3 ל-5 שנות מאסר. ב"כ המאשימה הדגיש כי הנאשם ידע כי מדובר בנשק, ובכל זאת בחר לירות בו בסמוך למקום מגורים.

בנוגע לנסיבותיו האישיות של הנאשם, ציין ב"כ המאשימה כי הגם שהנאשם נעדר עבר פלילי, כאשר מדובר על שלושה אישומים המשתרעים על פני מספר חודשים, משקלו של נתון זה פוחת משמעותית. בנוסף, על אף שהנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי, צוין כי הנאשם הודה יום אחד בלבד לפני מועד ההוכחות. באשר לאמור בתסקיר שירות המבחן - הדגיש ב"כ המאשימה כי שירות המבחן ממליץ על עונש הרתעתי ומוחשי שיושת על הנאשם, בגין אי הפנמה של חומרת המעשים, ולקיחת אחריות חלקית בלבד על ידו.

סוף דבר, עותר ב"כ המאשימה להשתתף עונש מאסר שלא יפחת מ-6 שנים, ומאסר על תנאי מרתיע. כמו-כן, עותר ב"כ המאשימה להשתתף קנס על הנאשם, לאור הנזקים שנגרמו ועלולים היו להיגרם בעקבות עבירות הפרת הסדר.

טיעוני ב"כ הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם הדגיש כי כלל לא מדובר על עבירות שבוצעו על רקע אידיאולוגי, ודבר אינו מעיד על כך בכתב האישום. בנוסף, לא נגרם כל נזק כתוצאה ממעשי הנאשם, והמאשימה לא הציגה כל ממצא בנושא. בנוגע לעבירות הנשק, מדגיש ב"כ הנאשם כי עבירות הנשק בוצעו באופן ספונטני, כיוון שבהגיעו לביתו של נאסר, לא ידע הנאשם על קיומו של נשק במקום. חלקו של הנאשם בעבירות אלה היה רק בעת הירי בנשק.

עוד מדגיש ב"כ הנאשם כי מדובר בבחור צעיר בן 21, שלקח אחריות על מעשיו, ואף הודה וחסך זמן שיפוטי יקר. בנוגע לאישום הראשון, טוען ב"כ הנאשם כי ביום הירצחו של מוחמד אבו חדיר ז"ל, היו התפרעויות רבות באיזור שועאפט, והאבנים שהושלכו באותו היום - הושלכו על רכבת שלא היו בה נוסעים.

בנוגע לאישום השני, מדגיש ב"כ הנאשם כי הנאשם לא הגה ולא תכנן את הרעיון להשלכת בקבוקי התבערה, והמאשימה לא ייחסה לנאשם עבירה של ייצור נשק. משכך, אין הנאשם מצוי בגרעין הקשה של ביצוע העבירה.

באשר לאישום השלישי, מציין ב"כ הנאשם, כי הנאשם הגיע לביתו של נאסר בתום לב, כאשר אף לגישת המאשימה, נאסר הוא זה שאמר לנאשם שברשותו נשק. משכך, חלקו של הנאשם בעבירות אלה מועט.

ב"כ הנאשם הדגיש כי מדיניות הענישה הנוהגת, כעולה מהפסיקה, אינה עולה בקנה אחד עם גישת המאשימה לעונש. כך, הפנה ב"כ הנאשם לת"פ 23869-04-14, שם גזר כבוד השופט מ' דרורי עונש של 180 שעות של"צ ומאסר על תנאי לשלושה חודשים, על נאשם שהציב פח אשפה בצומת בר אילן, והשליך גפרור בוער לתוך הפח במטרה להציתו. ב"כ הנאשם הפנה לת"פ 21329-11-14, שם גזר כבוד השופטת ע' כהן מאסר בפועל למשך 10 חודשים, על נאשם שהורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של התפרעות, ניסיון תקיפת שוטרים וניסיון הצתה. עוד הפנה ב"כ הנאשם לת"פ 29338-08-14, שם גזר כבוד השופט א' כהן עונש מאסר בפועל של 7 חודשים, על נאשם שהורשע על-פי הודאתו בעבירה של סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה. באותו עניין, דחף הנאשם פח בוער לכיוון רחוב בר אילן. הפח הבוער הדרדר לעבר אוטובוס, ופגע בו בחלקו האחורי. עוד הפנה ב"כ הנאשם לת"פ 15316-12-14, שם גזר כבוד השופט מ' דרורי על נאשם שהורשע ב-8 אישומים של רכישת נשק, נשיאת נשק וירי במקום מגורים, נוסף על עבירות נוספות של יידוי בקבוקי תבערה לעבר בתים ורכבים, עונש של 34 חודשי מאסר בפועל במסגרת הסדר סגור, זאת חרף העובדה שהנאשם לא הביע חרטה ואמר כי יחזור על מעשיו. בת"פ 273-10-15 שם דובר על הסתננות, השתתפות בהתפרעות, יידוי אבנים ובקבוקי תבערה במועדים שונים, הוטלו 48 חודשי מאסר בפועל. ת"פ 8684-06-16, שם דובר על שני צעירים אשר יצרו, נשאו והובילו נשק, גרמו לשריפות והוטל עליהם 6 חודשי עבודות שירות.

ב"כ הנאשם הגיש פסיקה נוספת מטעמו, (ת"פ 52595-06-15, ת"פ 13864-11-15, ת"פ 208-11-15, ת"פ 18280-06-15), המשליכה לגישתו על שאלת מדיניות הענישה הנוהגת.

בנוסף, עתר ב"כ הנאשם לקביעת מתחם עונש אחד לאישום הראשון והשני, לאור העובדה שמדובר באירועים סמוכים, כאשר לגישתו יש על המתחם לנוע בין 7 ל-17 חודשי מאסר בפועל. בנוגע לאישום השלישי, מאחר והנאשם לא יזם את רכישת הנשק ולא החזיק בו, סבור ב"כ הנאשם כי מתחם העונש נע בין 7 עד 10 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם

הדגיש כי מדובר במעידה חד פעמית של הנאשם, בתקופה קשה וסוערת בקיץ 2014, בעקבות הירצחו של הנער אבו חדיר ז"ל. כמו כן, צוין כי אביו של הנאשם חולה בסרטן.

סוף דבר, עותר ב"כ הנאשם להשתת עונש מאסר על הנאשם, שלא יעלה על שנתיים.

אחרון פנה הנאשם לבית המשפט: "זו הפעם הראשונה שעושה דברים אלה והפעם האחרונה, אני רוצה לחזור לביתי ולעבודתי ולפרנס את משפחתי, רוצה להתחתן, אני מצטער על מה שעשיתי".

תסקיר שירות המבחן

ביום 15.3.2017 התקבל תסקיר המבחן בעניינו של הנאשם.

הנאשם בן 21, רווק, בן למשפחה המונה 6 ילדים. הורי הנאשם אינם עובדים. הנאשם תיאר בפני קצין המבחן קשר קרוב ומכבד עם הוריו ואחיו. הנאשם נולד בירושלים, וסיים 12 שנות לימוד בתיכון בשועאפט כאשר תיאר עצמו כתלמיד בעל ציונים מעל לממוצע. לדבריו, החל ללמוד הנהלת חשבונות, אך הפסיק את לימודיו. בגיל 17 החל הנאשם לעבוד בעבודות מזדמנות שונות, בחנות שופרסל בירושלים, תחנת דלק במודיעין ועוד. מקום עבודתו האחרון של הנאשם היה בחברה לשיווק ירקות בקרית מלאכי.

הנאשם נעדר עבר פלילי, ובשיחה עם קצין המבחן הודה בעבירות המיוחסות לו. הנאשם ציין כי הצטרף להפגנות שנערכו בעקבות מותו של מוחמד אבו חדיר, שהוא קרוב משפחתו. הנאשם ציין כי הצטרף להפגנות מתוך רצון לפרוק את תסכולו וכעסו. הנאשם מסר לקצין המבחן כי לא היה בכוונתו לפגוע בחיי אדם, והוא מבין בדיעבד שפעל בלי שיקול דעת, ותוך סיכון חיי אדם.

קצין המבחן התרשם כי הנאשם מתקשה לקבל אחריות מלאה לאירועים מושא כתב האישום, והוא מתקשה בשלב זה להבין באופן מעמיק את הבעייתיות שבהתנהלותו. בנוגע לגורמי הסיכון, ציין קצין המבחן כי במצבים של לחץ חברתי נוטה הנאשם לפעול באופן אימפולסיבי וללא חשיבה על השלכות מעשיו. בנוסף, התקשה קצין המבחן להעריך את מידת הזדהות הנאשם עם מסרים אידיאולוגיים המעודדים אלימות. בהתייחס לגורמי הסיכון, ציין קצין המבחן את גילו הצעיר של הנאשם, ואת העובדה כי הוא נעדר עבר פלילי. עוד ציין קצין המבחן, את חוויתו המרתיעה של המעצר על הנאשם, והדגיש כי התרשם שההליך המשפטי כנגד הנאשם מהווה גורם הרתעתי משמעותי.

לבסוף, המליץ קצין המבחן להטיל על הנאשם עונש הרתעתי מוחשי, אשר יחדד עבורו את המחירים להתנהגותו ויהווה גורם מציב גבולות עבורו.

דין והכרעה

מתן גזר הדין הינו בהתאם למתווה שנקבע בתיקון 113 לחוק. לפי סימן א1 לחוק על בית המשפט בית המשפט לגזור

עמוד 5

עונש המבטא "יחס הולם בין חומרת מעשה העברה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם" [סעיף 40ב לחוק]. לשם כך, על בית המשפט לקבוע 'מתחם עונש הולם', המבוסס על: (1) הערך החברתי שנפגע מביצוע העברה; (2) מידת הפגיעה בערך החברתי; (3) מדיניות הענישה הנהוגה; (4) נסיבות הקשורות בביצוע העברה [סעיף 40ג לחוק]. כשמדובר במי שהורשע בריבוי עבירות, הליך גזירת הדין כולל שלושה שלבים. בשלב הראשון על בית המשפט לקבוע בהתאם לסעיף 40ג לחוק, האם עבירות אלה מהוות אירוע אחד או כמה אירועים, על פי מבחן "הקשר ההדוק" שהתפתח בפסיקה (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 29.10.2014) (להלן: עניין ג'אבר); וכן ע"פ 1127/13 גברזיני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.1.2014) וע"פ 4702/15 עביד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.4.2016)). אם מדובר בכמה עבירות המהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם עונש הולם לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע.

הבחנה בין תרחיש עובדתי שיש לראותו כאירוע אחד, לבין תרחיש עובדתי שיש לראותו ככמה אירועים, לעיתים מעוררת קושי. ברגיל, מעשים שונים מהווים "אירוע אחד", יתקיימו אם נמצאה בין הפעולות "סמיכות זמנים" ואם הפעולות הן "חלק מאותה תוכנית עבריינית" (עניין ג'אבר הנ"ל).

בענייננו, מצאתי כי קיים קשר הדוק בין האישומים הראשון והשני, ועל כן יש לקבוע מתחם עונש אחד לשניהם. אוסיף, כי המאשימה לא התנגדה לבקשת הסניגור, לקבוע מתחם עונש אחד לאישומים אלה (עמ' 20 שו' 14 לפרוטוקול).

מתחם העונש בעבירות מושא האישום הראשון והשני

בכל הקשור לחומרת העבירות בהן הורשע הנאשם, קשה להמעיט ממשמעותה, אף ב"כ הנאשם בטיעונו לעונש, לא ביקש לעשות כן. מעשיו של הנאשם - יידוי אבנים לעבר כוחות הביטחון ולעבר הרכבת הקלה, ויידוי בקבוקי תבערה לעבר הרכבת הקלה, פוגעים בערך החברתי של שלמות הגוף וחיי אדם, כמו גם בערך של ביטחון הציבור, שמירה על הסדר הציבורי והיכולת לקיים שיגרת חיים תקינה, מבלי שאדם יחוש מאוים במרחב הציבורי. הערכים הנפגעים אפוא, הם בטחון הציבור ושלטון החוק. הפגיעה בערכים קשה. בית המשפט עמד לא פעם על החומרה הרבה הטמונה ביידוי אבנים לעבר מכוניות נוסעות ועל כך שמדובר בתופעה עבריינית מסוכנת אשר ככלל מחייבת הטלת עונשי מאסר ממשיים (ראו, למשל, ע"פ 5371/14 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] בפסקאות 8-9 (16.9.2014); וע"פ 1777/11 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2.6.2011)). כבר נפסק כי בשל פוטנציאל הנזק הטמון ביידוי אבנים לעבר מכוניות נוסעות "השלכת אבנים עלולה לגרום לתוצאות הוות אסון. היא עלולה להביא לתאונה שסופה מר" (ע"פ 5371/14 הנ"ל, בפסקה 8; עוד ראו ע"פ 255/88 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(2) 575, 577-576 (1988)). בנוסף, טיבו של בקבוק תבערה הנזרק לעבר בני-אדם או רכוש, שדרכו להזיק, ותוצאות המעשה עלולות להגיע להיקף נרחב ביותר. בהתייחס לתוצאות העלולות לנבוע מיידוי בקבוק תבערה, ציינה כב' השופט א' רובינשטיין בע"פ 262/06 פלוני נ' מדינת ישראל, (פורסם במאגרים ביום 6.7.06):

... "סוג עבירות זה, שעניין בקבוקי תבערה, מחייב ענישה מחמירה. תוצאותיו של בקבוק תבערה, וכבר היו דברים מעולם, עלולות להיות קשות ביותר, וראוי אפוא כי ייצא הקול שהענישה בכגון דא לא תהא קלה השוו: ע"פ 5984/09 מדינת ישראל נ' עוודאללה [פורסם בנבו] (1.9.2009)).

בית המשפט הדגיש את חשיבותה של ענישה מרתיעה במקרים כגון דא, לעניין זה ראו דבריה של כב' השופטת ע' ארבל בע"פ 1163/07:

"כבר ציינתי זה מכבר, שעל בתי המשפט להעביר מסר חד משמעי ונוקב של הרתעה מפני מעשים אלו שחוזרים ונשנים לצערנו ולא פעם מסתיימים בפגיעה ממש, וכן כי במעשים אלו שמבוצעים על רקע אידיאולוגי-לאומני נדחים שיקולים אחרים מפני שיקול ההרתעה" (ראו ע"פ 9201/06 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו](6.3.2007)).

מוצא אני לנכון להזכיר גם את האמור בע"פ 7517/15 מדינת ישראל נ' מוחמד עביד (09.03.20):

"למותר לציין את החומרה הרבה, את המסוכנות - סכנת נפשות פשוטו כמשמעו - ואת הצורך להרתיע את המשיבים ואחרים שכמותם. ההסלמה מדאיגה, ויש להעניש ביד קשה כדי לעשות לשירות התופעה. ברי כי מדובר ברקע אידיאולוגי-לאומני-גזעני, והרי זה שיקול חשוב בשיקולי הענישה. יחד עם זאת, עודנו מדברים באנשים צעירים, גם אם אינם קטינים עוד, הרי שעתיים לפניהם, ובד בבד עם יד תקיפה, אין לסתום את הגולל על שיקולי שיקום והתחשבות בנסיבות אישיות."

לעניין מדיניות הענישה הנוהגת, בעבירות אותן ביצע הנאשם, ניסיון לתקיפת שוטרים, יידוי אבנים ובקבוקי תבערה לעבר כלי רכב, קיים מנעד רחב של ענישה, הכל בהתאם לנסיבות העושה והמעשה.

בע"פ 4324/16 נגאר נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 31.7.2016), אישר בית המשפט העליון עונש מאסר בפועל למשך 28 חודשים בגין השתתפות בשני אירועים של הפרות סדר ויידוי אבנים לעבר כוחות הביטחון, כאשר באחד האירועים ידו גם בקבוקי תבערה. בפסק דין נוסף של בית המשפט העליון, שגם הוא הובא על ידי ב"כ המדינה, גזר בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט הבכיר אמנון כהן בת"פ 42201-08-11 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו, 3.6.2012]), עונש מאסר בפועל של 18 חודשים, בגין יידוי אבן לעבר הרכבת הקלה בירושלים. בית המשפט העליון (ע"פ 5402/12 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו, 18.2.2013]) קיבל את הערעור, והפחית את העונש ל-12 חודשי מאסר. וצוין כי הפחתת העונש נעשתה בעיקרה בשל תסקיר קצין מבחן חיובי של הנאשם.

בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (ס' 40ט(א) לחוק העונשין), הנאשם יידה אבנים לעבר כוחות הביטחון ולעבר הרכבת הקלה, ביום הירצחו של הנער מוחמד אבו חדיר ז"ל. לאור סמיכות הזמנים בין אירועים אלה, ניתן בהחלט לומר כי יש במעשהו של הנאשם מן הספונטניות ומהיעדר התכנון המוקדם. בכל הנוגע לעבירת יידוי בקבוקי תבערה, אינני מקבל את הטענה כי לא היה תכנון מוקדם לביצוע העבירות.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה: - כאמור, אין חולק על כך שמעשי הנאשם נעשו על רקע הירצחו של בן דודו, מוחמד אבו חדיר ז"ל.

חלקו היחסי של הנאשם: - עם הנאשם פעל גם נאסר, שיידה אבנים ובקבוקי תבערה אף הוא לעבר השוטרים ולעבר הרכבת הקלה. אין בידי לקבל את הטענה כי הנאשם אינו המתכנן של האירועים, לטענה לזאת אין בסיס בכתב האישום בו הודה הנאשם, ולא הצביע ב"כ הנאשם על כל ראיה אחרת בתמיכה לטענתו.

הנזק שנגרם ושהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה: - אין חולק שהנזק שעלול היה להיגרם הוא נזק קשה וחמור, לחיי השוטרים ואף לרכוש. המאשימה לא ציינה נזק קונקרטי שנגרם לנפש או לרכוש. נסיבה זו של היעדר נזק יש בה

להפחית מחומרת העבירה, ואילו פוטנציאל הנזק החמור יזקף לחובתו.

יפים לעניין זה שנקבע בע"פ 255/88 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(2), 575 בעמ' 577:

"למען ישמעו המערער עצמו, ובראש ובראשונה עבריינים בכוח, ולא יזידון עוד. הטענה שלא נגרם נזק בטלה היא ומשוללת כל יסוד. רק נס ומזל מפרידים בין זריקת אבנים שאין אחריה תוצאה של גרימת נזק לבין זריקת אבנים העלולה להביא לקטילת חיי אדם, במיוחד בהביאנו בחשבון שמדובר בזריקת אבנים על כלי רכב תוך כדי נסיעתם".

שקלול הנסיבות המפורטות לעיל, הערכים המוגנים והפגיעה בהם, בצירוף מדיניות הענישה הנהוגה, הובילו אותי לכלל מסקנה כי מתחם הענישה הראוי לאירוע מושא האישום הראשון והאישום השני, בנסיבותיו, נע בין 15 חודשי מאסר ל-28 חודשי מאסר בפועל.

מתחם העונש בעבירות מושא האישום השלישי

כאמור, על-פי האישום השלישי, הורשע הנאשם בעבירות בנשק ובעבירת יריות באזור מגורים.

מידת הפגיעה בערך של ביטחון הציבור בעבירה מסוג ירי באזור מגורים, הינה מן החמורות, נוכח החשש והפחד שמעשים מעין אלה נוטעים בלב אדם מן היישוב ושיבוש מהלך החיים התקין של הציבור. עבירה זו עוללה להביא לאובדן חיי אדם ולפגיעה בחפים מפשע. מידת הסיכון שייגרם נזק ופגיעה בשלומם ואף בחייו של אדם הינם גבוהים, בהתחשב בכך, שהירי מבוצע בלב אזור מגורים. הערכים הנפגעים אפוא, הם ביטחון הציבור ושלטון החוק.

מדיניות הענישה הנוהגת לעניין האישום השלישי: בת"פ (מחוזי חי') 13401-03-12 **מדינת ישראל נ' ח'ורי** (פורסם בנבו, 7.6.2012), הורשע נאשם בעבירות של החזקת נשק שלא כדין, נשיאת והובלת נשק ויריות באזור מגורים. המדובר היה בבחור צעיר, ללא עבר פלילי. בית המשפט המחוזי השית עליו 20 חודשי מאסר בפועל ו-10 חודשי מאסר על תנאי. בת"פ (מחוזי נצ') 13179-07-14 **מדינת ישראל נ' עווד** (פורסם בנבו, 5.5.2015), הורשע נאשם בעבירות של החזקה ונשיאת נשק ותחמושת, ירי באזור מגורים, שיבוש מהלכי משפט, הפרת הוראה חוקית, גניבה ואיומים. הנאשם ביצע את העבירות המתוארות בכתב האישום בעודו שוהה במעצר בית. לחובת הנאשם עמד עבר פלילי הכולל הרשעה בעבירת אלימות (פציעה). בית המשפט המחוזי גזר עליו 24 חודשי מאסר בפועל, ומאסר צופה פני עתיד. בע"פ 4329/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.10.2010), הורשע נאשם בעבירות של החזקת נשק ונשיאתו שלא כדין. שירות המבחן המליץ להסתפק במאסר בדרך של עבודות שירות. בית המשפט המחוזי דן אותו ל-20 חודשי מאסר, 16 חודשי מאסר על תנאי וקנס בסך 10,000 ₪. המדובר בבחור צעיר, סטודנט, נעדר עבר פלילי. בית המשפט העליון דחה את ערעור הנאשם על חומרת העונש בקבעו כי **"החזקת נשק בידי מי שאינו מורשה לכך מהווה גורם סיכון מובהק לציבור, ועל כן הדגישה הפסיקה כי מבצעה של עבירות מסוג זה עלולים לשלם על כך גם במחיר של כליאתם מאחורי סורג וברית. ברוח זו פסק בית המשפט המחוזי, ולא מצאנו בעונש שהשית על המערער חומרה המצדיקה את התערבותנו".**

מבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בנוגע לאישום השלישי (ס' 40ט(א) לחוק העונשין): יש טעם בדברי הסניגור, לפיהם ניכרת הספונטניות בה ביצע הנאשם את העבירות. הנאשם הגיע לביתו של נאסר ללא שידע כי ישנו נשק ברשותו של נאסר. בנוסף, על-פי עובדות כתב האישום, הלכו הנאשם ונאסר למטע זיתים המרוחק כ-500 מטר מביתו של נאסר. רוצה לומר - הגם שמדובר בירי באזור מגורים, המרחק מביתו של נאסר משליך בהכרח על קביעת המתחם בענייננו, שעניינו עבירות ירי "באזור מגורים".

אין חולק שלא נגרם נזק מביצוע עבירות הנשק. לאור העובדה כי השניים ירו בנשק במטע זיתים, המרוחק מבית מגוריו של נאסר, ועל אף חומרתו הרבה של המעשה, נראה כי גם הפוטנציאל לנזק לא היה מהחמורים ביותר.

שקלול הנסיבות המפורטות לעיל, הערכים המוגנים והפגיעה בהם, בצירוף מדיניות הענישה הנהוגה, הובילו אותי לכלל מסקנה כי מתחם הענישה הראוי לאירוע מושא האישום השלישי, בנסיבותיו, נע בין 12 חודשי מאסר ל-20 חודשי מאסר בפועל.

לא מצאתי כי בענייננו מתקיימים שיקולים חריגים הנוגעים לנאשם, המצדיקים סטייה מהמתחמים שנקבעו, בין אם לקולא בשל שיקולי שיקום הנאשם, ובין אם לחומרה לשם הגנה על הציבור.

לענין הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, סעיף 40א לחוק קובע, כי בגזירת עונשו של הנאשם בתוך המתחם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה.

בענייננו, הנאשם נעדר עבר פלילי. יחד עם זאת, יש טעם בעמדת המאשימה כי כיוון שמדובר בריבוי עבירות בפרק זמן של מספר חודשים ספורים, המשקל שיש לתת להיעדר עברו הפלילי, אינו גבוה. נתתי דעתי לכך שעל אף היותו של הנאשם בגיר בעת ביצוע המעשה, בכל זאת היה כבן 19 בלבד. בנוסף, יש לתת כמובן משקל לקולא, לעובדה כי הנאשם הודה במעשיו ובכך חסך זמן שיפוטי יקר.

בהתאם לסעיף 40ג(ב) לחוק, ולאחר ששקלתי את מכלול השיקולים, הגעתי לכלל מסקנה כי יש לגזור על הנאשם עונש אחד בגין כל האירועים. לפיכך, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 34 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. הנאשם עצור מיום 27.6.16.

ב. קנס בסך ₪ 4,000 לשישולם בתוך 60 יום מהיום.

ג. 10 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי שלא יעבור הנאשם בתקופה של 3 שנים מיום שחרורו, עבירה בה הורשע בתיק זה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

העתק גזר הדין יישלח לשירות המבחן.

ניתן היום, א' אייר תשע"ז, 27 אפריל 2017, בנוכחות הצדדים.

עמוד 9

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

